

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

26. listopadu 2015*

„Státní podpory — Digitální televizní vysílání — Podpora na zavedení digitálního pozemního televizního vysílání ve vzdálených a méně urbanizovaných oblastech Španělska — Rozhodnutí, kterým se podpory prohlašují za zčásti slučitelné a zčásti neslučitelné s vnitřním trhem — Zvýhodnění — Služba obecného hospodářského zájmu — Článek 107 odst. 3 písm. c) SFEU — Nové podpory“

Ve věci T-462/13,

Comunidad Autónoma del País Vasco (Španělsko),

Itelazpi, SA, se sídlem v Zamudio (Španělsko),

zastoupené původně N. Ruiz Garcíou, J. Buendía Sierrou, A. Lamadridem de Pablo a M. Muñoz de Juan, poté Buendía Sierrou a Lamadridem de Pablo, advokáty,

žalobci,

proti

Evropské komisi, zastoupené Ě. Gippini Fournierem, B. Stromským a P. Němečkovou, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

SES Astra, se sídlem v Betzdorfu (Lucembursko), zastoupenou F. González Díazem, F. Salernem a V. Romero Algarra, advokáty,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2014/489/EU ze dne 19. června 2013 o státní podpoře SA.28599 [(C 23/2010) (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)] poskytnuté Španělským královstvím na zavedení digitálního pozemního televizního vysílání ve vzdálených a méně urbanizovaných oblastech (kromě oblasti Kastilie-La-Mancha) (Úř. věst. L 217, s. 52),

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz a V. Tomljenović, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

* Jednací jazyk: španělština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. března 2015,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Projednávaná věc se týká opatření provedených španělskými orgány v rámci přechodu z analogového na digitální vysílání na celém území Španělska s výjimkou autonomního společenství Kastilie-La-Mancha (Španělsko). Tato digitalizace, kterou je technicky možné provést prostřednictvím platformy pozemního, satelitního či kabelového vysílání nebo širokopásmovým připojením k internetu, umožňuje účinnější využití pásma radiových frekvencí. Při digitálním vysílání je televizní signál odolnější vůči interferencím a může být doprovázen řadou doplňkových služeb, které dodávají vysílaným programům přidanou hodnotu. Proces digitalizace kromě toho umožňuje získat tzv. „digitální dividendu“, tj. uvolněné frekvence, neboť technologie digitálního televizního vysílání zabírají mnohem užší pásmo než technologie analogové. Právě z důvodu těchto výhod vybízí Evropská komise k digitalizaci v Evropské unii již od roku 2002.
- 2 Španělské království zavedlo nezbytný právní rámec na podporu procesu přechodu z analogového vysílání na vysílání digitální zejména přijetím Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo (zákon 10/2005 o naléhavých opatřeních v zájmu rozvoje digitálního pozemního televizního vysílání, liberalizace televizního kabelového vysílání a podpory pluralismu) ze dne 14. června 2005 (BOE č. 142 ze dne 15. června 2005, s. 20562, dále jen „zákon 10/2005“) a Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre (královské nařízení 944/2005, kterým se přijímá celostátní technický plán pro pozemní digitální televizní vysílání) ze dne 29. července 2005 (BOE č. 181 ze dne 30. července 2005, s. 27006, dále jen „královské nařízení 944/2005“). Toto královské nařízení uložilo vnitrostátním vysílacím subjektům povinnost zajistit na jejich příslušných územích pokrytí 96 % obyvatel v případě subjektů ze soukromého sektoru a 98 % obyvatel v případě subjektů z veřejného sektoru.
- 3 K zabezpečení přechodu z analogového televizního vysílání na digitální televizní vysílání bylo španělské území španělskými orgány rozděleno do tří oblastí:
 - v oblasti I, která zahrnuje 96 % španělského obyvatelstva a která byla považována za komerčně výnosnou, nesly náklady na přechod na digitální vysílání veřejné a soukromé vysílací subjekty;
 - v oblasti II, která zahrnuje méně urbanizované a vzdálené regiony, kde žije 2,5 % španělského obyvatelstva, vysílací subjekty v důsledku nedostatku obchodního zájmu do digitalizace neinvestovaly, což přimělo španělské orgány k poskytnutí financování z veřejných prostředků;
 - v oblasti III zahrnující 1,5 % španělského obyvatelstva je z topografických důvodů pozemní digitální přenos vyloučen, takže byla zvolena platforma satelitního vysílání.
- 4 Rozhodnutím ze dne 7. září 2007 přijala španělská rada ministrů celostátní plán pro přechod na digitální pozemní televizní vysílání (dále jen „DTT“) k provedení celostátního technického plánu upraveného královským nařízením 944/2005. Podle uvedeného plánu bylo španělské území rozděleno na 90 technických projektů pro přechod na digitální vysílání a pro každý z těchto projektů bylo stanoveno nejzazší datum ukončení analogového vysílání. Cílem vytýčeným v tomto plánu bylo

dosáhnout podobného pokrytí španělského obyvatelstva službou DTT, jako tomu bylo v případě analogového televizního vysílání v roce 2007, tj. více než 98 % obyvatelstva a 100 % obyvatelstva v Baskicku (Španělsko).

- 5 Vzhledem k tomu, že hrozilo, že povinné pokrytí stanovené pro DTT (viz bod 2 výše) povede k menšímu pokrytí španělského obyvatelstva, než tomu bylo v případě dosavadního analogového vysílání, bylo nutné zajistit televizní pokrytí v oblasti II. Projednávaná věc se týká pouze veřejného financování poskytnutého španělskými orgány na podporu procesu pozemní digitalizace v uvedené oblasti, a konkrétně financování tohoto procesu v regionech Baskicka nacházejících se v této oblasti. V Baskicku se v této oblasti nachází 9,5 % obyvatel.
- 6 Dne 29. února 2008 přijalo španělské ministerstvo průmyslu, cestovního ruchu a obchodu (dále jen „MITC“) rozhodnutí, které mělo zajistit zlepšení telekomunikačních infrastruktur a zavést kritéria a způsoby rozdělení finančních prostředků na opatření zaměřená na rozvoj informační společnosti v rámci plánu nazvaného „Plan Avanza“. Rozpočet schválený na základě tohoto rozhodnutí byl zčásti vyčleněn na digitalizaci televizního vysílání v oblasti II.
- 7 V době od července do listopadu 2008 probíhala digitalizace v oblasti II prostřednictvím různých dodatků k platným rámcovým smlouvám z roku 2006, které v rámci Plan Avanza uzavřelo MITC s autonomními společenstvími Španělského království. V návaznosti na tyto dodatky převedlo MITC finanční prostředky autonomním společenstvím, která se zavázala, že ostatní náklady na tato opatření pokryjí z vlastních rozpočtových zdrojů.
- 8 Dne 17. října 2008 udělila španělská rada ministrů povolení k přidělení dalších finančních prostředků pro účely rozšíření a dokončení pokrytí DTT v rámci projektů pro přechod na digitální vysílání, které měly být dokončeny během první poloviny roku 2009. K přidělení finančních prostředků došlo na základě podepsání nových rámcových smluv mezi MITC a autonomními společenstvími v prosinci 2008 týkajících se provádění celostátního plánu pro přechod na DTT. Dne 29. května 2009 schválila španělská rada ministrů kritéria pro rozdělení finančních prostředků určených k financování opatření přechodu na DTT.
- 9 Po podpisu dodatků k rámcovým smlouvám z roku 2008 týkajících se rozšíření pokrytí DTT a zveřejnění těchto rámcových smluv a dodatků v *Boletín oficial del Estado* zahájila autonomní společenství proces rozšiřování. Za tímto účelem buď sama uspořádala výběrová řízení, nebo pověřila jejich organizací soukromé podniky. Autonomní společenství pověřovala v některých případech zajištěním rozšíření také obce.
- 10 Ve Španělsku byly zpravidla pořádány dva druhy výběrových řízení. Zaprvé proběhla výběrová řízení týkající se rozšíření pokrytí, u nichž bylo pravidlem, že podnik, jemuž byla zadána zakázka, byl pověřen úkolem zajistit funkční síť DTT. Za tímto účelem bylo nutné uskutečnit práce, mezi něž patří navržení a provozování sítě, přenos signálu, zavedení sítě a dodání nezbytného zařízení. Ostatní výběrová řízení se týkala dodání telekomunikačních zařízení.
- 11 V období let 2008 a 2009 se do rozšíření pokrytí v oblasti II celkem investovalo téměř 163 milionů eur ze státního rozpočtu, přičemž se částečně jednalo o úvěry za zvýhodněných podmínek, jež autonomním společenstvím poskytlo MITC, a přibližně 60 milionů eur z rozpočtů dotyčných šestnácti autonomních společenství. Rozšíření financovaly částkou přibližně 3,5 milionu eur také obce.
- 12 Poté, co bylo pokrytí DTT rozšířeno na oblast II, pořádala některá autonomní společenství od roku 2009 v rámci druhé etapy další výběrová řízení nebo bez výběrového řízení uzavírala smlouvy pro účely provozování a údržby zařízení, která byla digitalizována a uváděna do provozu během fáze rozšiřování. Celková výše finančních prostředků, které byly prostřednictvím výběrových řízení přiděleny na provozování a údržbu v období let 2009 až 2011, činila nejméně 32,7 milionu eur.

- 13 V Baskicku, které je prvním žalobcem, vykonává autonomní společenství Baskicka (Španělsko) své legislativní a finanční pravomoci autonomně ve vztahu ke španělskému státu v souladu s ustanoveními španělské ústavy a svého statutu autonomie. Tyto pravomoci se týkají mimo jiné oblasti vysílání a rovněž veřejných služeb a infrastruktur v souladu s uvedenou ústavou a statutem autonomie. Zavedením, údržbou a provozováním televizní sítě byla pověřena druhá žalobkyně, společnost Itelazpi, SA, veřejnoprávní podnik 100% vlastněný baskickou vládou, která jí poskytla finanční prostředky na podporu procesu pozemní digitalizace.
- 14 Dne 18. května 2009 obdržela Komise od jednoho evropského satelitního provozovatele, společnosti SES Astra, která je vedlejší účastnicí, stížnost týkající se údajného režimu podpor přijatého španělskými orgány pro přechod od analogového na digitální televizní vysílání v oblasti II. Tento provozovatel uvedl, že toto opatření představuje neoznámenou podporu, která vede k narušení hospodářské soutěže mezi platformou pozemního a satelitního vysílání.
- 15 Dopisem ze dne 29. září 2010 oznámila Komise Španělskému království, že se rozhodla zahájit ohledně dotyčné podpory řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU, a to pro celé území Španělska s výjimkou autonomního společenství Kastilie-La-Mancha, pro kterou bylo zahájeno zvláštní řízení (dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení“). Při vyhlášení rozhodnutí o zahájení řízení dne 14. prosince 2010 v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. C 337, s. 17) Komise vyzvala zúčastněné strany k předložení vyjádření.
- 16 Po obdržení vyjádření španělských orgánů a dalších zúčastněných stran přijala Komise dne 19. června 2013 rozhodnutí 2014/489/EU o státní podpoře SA.28599 [(C 23/2010) (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)] poskytnuté Španělským královstvím na zavedení digitálního pozemního televizního vysílání ve vzdálených a méně urbanizovaných oblastech (kromě oblasti Kastilie-La-Mancha) (Úř. věst. L 217, s. 52, dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož výrok zní:

„Článek 1

Státní podpora, kterou Španělsk[é království] protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU poskytlo provozovatelům platformy pozemního vysílání pro účely zavedení, údržby a provozování sítě digitálního pozemního televizního vysílání v oblasti II, je neslučitelná s vnitřním trhem, vyjma podpory, která byla poskytnuta v souladu s kritériem technologické neutrality.

Článek 2

Jednotlivá podpora poskytnutá v rámci režimu uvedeného v článku 1 nepředstavuje podporu, pokud v době svého poskytnutí splňovala podmínky stanovené v nařízení přijatém na základě článku 2 nařízení Rady (ES) č. 994/98, jež bylo použitelné v době poskytnutí podpory.

Článek 3

1. Španělsk[é království] je povinno vymáhat od provozovatelů digitální pozemní televizní sítě navrácení neslučitelné podpory, která byla poskytnuta v rámci režimu uvedeného v článku 1, bez ohledu na to, zda byli přímými či nepřímými příjemci této podpory.
2. Částky, které mají být vráceny, jsou úročeny od data, kdy byly poskytnuty příjemcům, až do dne jejich splacení.
3. Úroky se vypočítají ze složeného základu v souladu s kapitolou V nařízení Komise (ES) č. 794/2004.
4. Ode dne oznámení tohoto rozhodnutí zruší Španělsk[é království] všechny dosud neproplacené platby v rámci režimu podpory uvedeného v článku 1.

Článek 4

1. Vrácení podpory poskytnuté v rámci režimu uvedeného v článku 1 je okamžité a účinné.
2. Španělsk[é království] zaručí, aby toto rozhodnutí bylo vykonáno ve lhůtě čtyř měsíců ode dne jeho oznámení.
3. Ve lhůtě dvou měsíců ode dne oznámení tohoto rozhodnutí poskytně Španělsk[é království] Komisi následující informace:
 - a) seznam příjemců, kteří získali podporu v rámci režimu uvedeného v článku 1, a celkovou částku podpory, kterou získal každý z těchto příjemců v rámci uvedeného režimu, rozdělenou podle kategorií uvedených v oddíle 6.2,
 - b) celkovou částku (jistina a úroky), která má být vrácena každým příjemcem;

[...]

Článek 5

Toto rozhodnutí je určeno Španělskému království.“

- 17 K odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zaprvé uvedla, že základem režimu podpor na rozšíření DDT v oblasti II jsou jednotlivé nástroje přijaté na centrální úrovni a smlouvy uzavřené mezi MITC a autonomními společenstvími, které byly následně měněny. Autonomní společenství podle ní v praxi plnila pokyny španělské vlády ohledně rozšíření DDT (bod 91 odůvodnění uvedeného rozhodnutí).
- 18 Komise zadruhé konstatovala, že předmětné opatření musí být považováno za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Vzhledem k tomu, že uvedené opatření bylo financováno ze státního rozpočtu a z rozpočtů některých autonomních společenství a obcí, jedná se podle Komise o zásah ze státních prostředků. Podle Komise bylo rozšíření sítě televizního vysílání hospodářskou činností a nespadlo pod výkon výsad veřejné moci. Podle Komise jsou provozovatelé platformy DTT přímými příjemci podpory, zatímco provozovatelé sítě, kteří se účastnili výběrových řízení na rozšíření pokrytí, jsou nepřímými příjemci podpory. Zvýhodnění, jež z tohoto opatření plyne těmto provozovatelům sítě, je podle Komise selektivní, neboť takové opatření je určeno pouze odvětví vysílání a v rámci tohoto odvětví se týká pouze podniků, které působí na trhu v oblasti platformy pozemního vysílání. Podle napadeného rozhodnutí uvedly španělské orgány případ autonomního společenství Baskicka (Španělsko) jakožto nejlepší a jediný příklad, pokud jde o uplatnění neexistence státní podpory dle kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, EU:C:2003:415). Avšak první kritérium, které je v uvedeném rozsudku stanoveno a podle kterého musí být podnik-příjemce skutečně pověřen plněním povinností veřejné služby a tyto povinnosti musí být jasně definovány, nebylo podle Komise splněno. Jelikož dále nejsou zaručeny co nejmenší náklady na zajištění obecného zájmu uvedeného autonomního společenství, nebylo podle ní splněno ani čtvrté kritérium stanovené uvedeným rozsudkem. Komise uvádí, že jelikož mezi platformami satelitního a pozemního vysílání existuje hospodářská soutěž, opatření zaměřené na zavedení, provozování a údržbu DTT v oblasti II narušuje hospodářskou soutěž mezi oběma platformami. Dané opatření podle ní rovněž ovlivňuje obchod v rámci Unie (body 94 až 141 odůvodnění uvedeného rozhodnutí).
- 19 Komise zatřetí konstatovala, že předmětné opatření nemůže být považováno za státní podporu slučitelnou s vnitřním trhem na základě čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, přestože se toto opatření zaměřuje na splnění jednoznačného cíle společného zájmu a přestože Komise uznala, že došlo

k selhání trhu. Podle Komise toto opatření není přiměřené a nepředstavuje vhodný nástroj, jak obyvatelům oblasti II zajistit pokrytí otevřenými kanály, neboť nespňuje zásadu technologické neutrality (body 148 až 171 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 20 Začtvrté Komise uvedla, že jelikož nebylo provozování platformy pozemního vysílání jednoznačně definováno jako veřejná služba, nemohlo být dané opatření odůvodněno na základě čl. 106 odst. 2 SFEU (bod 172 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 21 Zapáté Komise uvedla, že předmětné opatření není existující podporou, protože je třeba ho považovat za změnu samotné podstaty původního režimu. Španělské orgány tedy měly toto opatření oznámit (body 173 až 175 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 22 Zašesté Komise upřesnila jednotlivé případy, kdy musí španělské orgány zajistit navrácení předmětné podpory od jejich přímých a nepřímých příjemců (body 179 až 197 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 23 Žalobou došlou soudní kanceláři Tribunálu dne 30. srpna 2013 podali žalobci projednávanou žalobu.
- 24 Samostatným podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu téhož dne podali žalobci návrh na předběžné opatření, ve kterém v podstatě navrhovali, aby předseda Tribunálu odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Usnesením ze dne 16. října 2013, Comunidad Autónoma del País Vasco a Itelazpi v. Komise (T-462/13 R, EU:T:2013:546), byl tento návrh zamítnut s tím, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.
- 25 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 20. září 2013 podala vedlejší účastnice návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise. Tomuto návrhu bylo vyhověno usnesením ze dne 10. února 2014, Comunidad Autónoma del País Vasco a Itelazpi v. Komise (T-462/13, EU:T:2014:81).
- 26 Vedlejší účastnice předložila svůj spis dne 24. března 2014. Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 24. dubna 2014 předložili žalobci k tomuto spisu svá vyjádření. Komise se ke spisu vedlejší účastnice nevyjádřila.
- 27 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (pátý senát) o zahájení ústní části řízení.
- 28 V rámci organizačních procesních opatření upravených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 vyzval Tribunál Komisi k předložení určitých dokumentů. Komise této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.
- 29 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 25. února 2015 předložili žalobci vyjádření ke zprávě k jednání.
- 30 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. března 2015.
- 31 Žalobci navrhují, aby Tribunál:
 - určil, že uplatněné žalobní důvody jsou přípustné a opodstatněné;
 - zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

32 Komise navrhuje, aby Tribunal:

— žalobu zamítl;

— uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

33 Vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunal:

— vyhověl návrhovým žádáním Komise;

— uložil žalobcům náhradu nákladů řízení vyplývajících z jejího vedlejšího účastenství.

Právní otázky

34 Na úvod je třeba uvést, že žaloba je přípustná, přestože žalobci nejsou adresáty napadeného rozhodnutí, což Komise ostatně nezpochybňuje. V případě prvního žalobce je totiž nesporné, že se rozhodl poskytnout část sporné podpory Baskicku. Napadené rozhodnutí, které prvnímu žalobci brání v tom, aby vlastní pravomoci, jimiž je nadán na základě španělského práva, vykonával, jak uváží za vhodné, se tedy bezprostředně a osobně dotýká jeho právního postavení (rozsudek ze dne 8. března 1988, *Exécutif régional wallon a Glaverbel v. Komise*, 62/87 a 72/87, Recueil, EU:C:1988:132, body 6 a 8, rozsudek ze dne 30. dubna 1998, *Vlaamse Gewest v. Komise*, T-214/95, Recueil, EU:T:1998:77, bod 29, a rozsudek ze dne 9. září 2009, *Diputación Foral de Álava a další v. Komise*, T-227/01 až T-229/01, T-265/01, T-266/01 a T-270/01, Sb. rozh., EU:T:2009:315, bod 76). Ke druhé žalobkyni je třeba uvést, že jelikož je aktivní legitimace autonomního společenství Baskicka prokázána, není třeba v rámci jedné a téže žaloby zkoumat aktivní legitimaci druhé žalobkyně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. března 1993, *CIRFS a další v. Komise*, C-313/90, Recueil, EU:C:1993:111, bod 31).

35 Na podporu žaloby předkládají žalobci tři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a spočívá v tom, že Komise nesprávně konstatovala existenci státní podpory. Druhý žalobní důvod vychází z nesprávného právního posouzení při analýze slučitelnosti předmětného opatření s vnitřním trhem. V rámci třetího žalobního důvodu poukazují žalobci na nesprávné právní posouzení spočívající v tom, že Komise konstatovala existenci nové podpory.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU

36 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části. Žalobci Komisi vytýkají, že konstatováním existence státní podpory porušila čl. 107 odst. 1 SFEU. První část tohoto žalobního důvodu vychází z neexistence hospodářského zvýhodnění. V rámci jeho druhé části poukazují žalobci na to, že druhá žalobkyně nezískala žádné selektivní zvýhodnění.

K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z neexistence hospodářského zvýhodnění

37 Žalobci tvrdí, že Komise porušila čl. 107 odst. 1 SFEU konstatováním existence hospodářského zvýhodnění na straně druhé žalobkyně. Podle nich k takovému zvýhodnění nedošlo, neboť byla splněna kritéria stanovená Soudním dvorem v rozsudku *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg* (bod 18 výše, EU:C:2003:415).

38 Úvodem je třeba připomenout, že kvalifikace jako podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU vyžaduje, aby byly splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Zaprvé se musí jednat o zásah státu nebo o zásah ze státních prostředků. Zadruhé tento zásah musí být způsobilý ovlivnit obchod

mezi členskými státy. Zatřetí musí poskytovat svému příjemci výhodu tím, že zvýhodňuje určité podniky nebo určitá odvětví výroby. Začtvrté musí narušovat či hrozit narušením hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2008, Ryanair v. Komise, T-196/04, Sb. rozh., EU:T:2008:585, bod 36 a citovaná judikatura).

39 Tato část prvního žalobního důvodu se konkrétně týká třetí z těchto podmínek, podle níž jsou za státní podpory považovány zásahy, které mohou v jakékoli formě přímo nebo nepřímo zvýhodňovat podniky nebo které musejí být považovány za hospodářské zvýhodnění, které by podnik-příjemce nezískal za obvyklých podmínek na trhu (viz rozsudek ze dne 2. září 2010, Komise v. Deutsche Post, C-399/08 P, Sb. rozh., EU:C:2010:481, bod 40 a citovaná judikatura).

40 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr v rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), uvedl, že jestliže má být státní zásah považován za vyrovnání představující protihodnotu plnění uskutečněných podniky-příjemci za účelem plnění povinností veřejné služby, takže tyto podniky ve skutečnosti nejsou finančně zvýhodněny, a účinkem uvedeného zásahu tedy není poskytnout těmto podnikům výhodnější soutěžní postavení oproti konkurenčním podnikům, nespadá takový zásah do působnosti čl. 107 odst. 1 SFEU. Nicméně k tomu, aby v konkrétním případě takové vyrovnání nebylo kvalifikováno jako státní podpora, musí být kumulativně splněna čtyři kritéria (rozsudek Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše, EU:C:2003:415, body 87 a 88).

41 Z bodů 114 až 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že první a čtvrté kritérium stanovená rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), nebyla podle Komise v projednávané věci splněna.

– K prvnímu kritériu stanovenému rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), týkajícímu se plnění povinností veřejné služby

42 Podle tohoto kritéria musí být podnik-příjemce skutečně pověřen plněním povinností veřejné služby a tyto povinnosti musí být jasně definovány (rozsudek Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše, EU:C:2003:415, bod 89).

43 Je třeba poukázat na to, že Komise v bodech 119 až 126 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k tomu, že první kritérium stanovené rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), není splněno.

44 Podle bodu 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí není ve španělských právních předpisech stanoveno, že provozování pozemní sítě je veřejnou službou. Ley 11/1998, General de Telecomunicaciones (všeobecný zákon 11/1998 o telekomunikacích) ze dne 24. dubna 1998 (BOE č. 99 ze dne 25. dubna 1998, s. 13909, dále jen „zákon 11/1998“) podle uvedeného bodu odůvodnění stanoví, že telekomunikační služby, včetně provozování sítí rozhlasového a televizního vysílání, jsou služby obecného hospodářského zájmu (dále jen „SOHZ“), avšak nepatří do kategorie veřejných služeb, do níž spadají pouze některé telekomunikační služby, zejména služby související s národní bezpečností a civilní ochranou a provozování telefonní sítě. Tatáž definice je pak zachována v Ley 32/2003, General de Telecomunicaciones (všeobecný zákon 32/2003 o telekomunikacích) ze dne 3. listopadu 2003 (BOE č. 264 ze dne 4. listopadu 2003, s. 38890, dále jen „zákon 32/2003“). Vysílací služby určené pro televizní vysílání, tzn. přenos signálu prostřednictvím telekomunikačních sítí, jsou podle tohoto bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí považovány za telekomunikační služby a jako takové představují SOHZ, nikoliv však veřejnou službu.

45 Podle bodu 120 odůvodnění napadeného rozhodnutí v každém případě platí, že ustanovení španělského zákona jsou z hlediska technologií neutrální. Uvedený zákon podle tohoto bodu odůvodnění definuje telekomunikace jako provozování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací a souvisejících

prostředků. Telekomunikacemi se rozumí přenos signálu prostřednictvím jakékoliv přenosové sítě, nikoli konkrétně prostřednictvím pozemní sítě. Tento zákon navíc stanoví, že jedním z jeho cílů je prosazovat nejvyšší možnou míru technologické neutrality v právních předpisech.

- 46 V bodě 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že přestože právní předpis, který byl platný a použitelný v době, kdy byly finanční prostředky převedeny, definoval veřejnoprávní vysílání jako veřejnou službu, nelze tuto definici rozšířit na provozování určité základní platformy. Existují ostatně různé typy přenosových platform, a proto se nelze domnívat, že konkrétně jedna z nich je pro přenos televizního vysílání základní. Komise uvádí, že pokud by tedy bylo ve španělských právních předpisech stanoveno, že použití určité platformy pro přenos signálu televizního vysílání představuje veřejnou službu, jednalo by se o zjevné pochybení.
- 47 Komise dále v bodech 123 a 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí odmítla argumentaci, že provozování pozemních sítí bylo definováno jako veřejná služba v meziinstitucionálních smlouvách uzavřených mezi baskickou vládou, sdružením baskických obcí a třemi baskickými regionálními vládami.
- 48 V bodě 172 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala s odkazem na body 119 až 122 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, že ani Španělské království ani baskické orgány nedefinovaly provozování platformy pozemního vysílání jednoznačně jako veřejnou službu.
- 49 Je třeba poukázat na to, že v případě pojmu „veřejné služby“ ve smyslu rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), účastníci řízení nezpochybňují, že odpovídá pojmu „SOHZ“ ve smyslu čl. 106 odst. 2 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise, T-289/03, Sb. rozh., EU:T:2008:29, bod 162, a rozsudek ze dne 16. července 2014, Zweckverband Tierkörperbeseitigung v. Komise, T-309/12, EU:T:2014:676, bod 132).
- 50 Podle ustálené judikatury mají členské státy široký prostor pro uvážení při vymezení toho, co považují za SOHZ, a Komise tudíž může zpochybnit definici těchto služeb vytvořenou členskými státy pouze v případě zjevného pochybení (viz rozsudek ze dne 15. června 2005, Olsen v. Komise, T-17/02, Sb. rozh., EU:T:2005:218, bod 216, rozsudek ze dne 22. října 2008, TV2/Danmark a další v. Komise, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Sb. rozh., EU:T:2008:457, bod 101, a rozsudek ze dne 6. října 2009, FAB v. Komise, T-8/06, EU:T:2009:386, bod 63). V případě, že v dané oblasti chybí harmonizovaná unijní právní úprava, totiž Komise není oprávněna vyjadřovat se k rozsahu úkolů veřejné služby, které má veřejnoprávní provozovatel plnit, tedy k úrovni nákladů spojených s touto službou, ani k vhodnosti politických rozhodnutí přijatých v tomto ohledu vnitrostátními orgány, ani k hospodářské efektivitě veřejnoprávního provozovatele (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 1997, FFSA a další v. Komise, T-106/95, Recueil, EU:T:1997:23, bod 108, a rozsudek ze dne 1. července 2010, M6 v. Komise, T-568/08 a T-573/08, Sb. rozh., EU:T:2010:272, bod 139 a citovaná judikatura). Z článku 1 první odrážky protokolu č. 26 o službách obecného zájmu, kterým se doplňuje Smlouva o EU a Smlouva o FEU, vyplývá, že společné hodnoty Unie ve vztahu k SOHZ ve smyslu článku 14 SFEU zahrnují zejména zásadní úlohu a široké rozhodovací pravomoci celostátních, regionálních a místních orgánů při poskytování, pořizování a organizování SOHZ, aby tyto služby co nejlépe odpovídaly potřebám uživatelů.
- 51 Avšak oprávnění členského státu definovat SOHZ není neomezené a nemůže být vykonáváno svévolně pouze s cílem vyhnout se použití pravidel hospodářské soutěže na určité odvětví (rozsudek BUPA a další v. Komise, bod 49 výše, EU:T:2008:29, bod 168). Aby bylo možné danou službu kvalifikovat jako SOHZ, musí s ní být spojen obecný hospodářský zájem vykazující zvláštní znaky oproti zájmu, jaký je spojen s jinými činnostmi hospodářského života (rozsudek ze dne 10. prosince 1991, Merci convenzionali porto di Genova, C-179/90, Recueil, EU:C:1991:464, bod 27, a rozsudek ze dne 17. července 1997, GT-Link, C-242/95, Recueil, EU:C:1997:376, bod 53).

- 52 Rozsah, v jakém Tribunál přezkoumává posouzení Komise, bere nutně v úvahu skutečnost, že definování určité služby členským státem jako SOHZ může být Komisí zpochybněno pouze v případě zjevného pochybení. V rámci tohoto přezkumu je nicméně třeba se přesvědčit, zda jsou dodržena určitá minimální kritéria, tj. mimo jiné že je dán akt veřejné moci, který pověřuje dotyčné provozovatele úkolem SOHZ, jakož i univerzální a závazná povaha tohoto úkolu (viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2012, CBI v. Komise, T-137/10, Sb. rozh., EU:T:2012:584, body 100 a 101 a citovaná judikatura). Mimoto podle článku 4 rozhodnutí 2005/842/ES ze dne 28. listopadu 2005 o použití čl. [106 odst. 2 SFEU] na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby poskytované určitým podnikům pověřeným poskytováním SOHZ (Úř. věst. L 312, s. 67), musí být odpovědnost za provozování SOHZ udělena jedním nebo několika úředními akty, jejichž forma může být upravena právními předpisy příslušného členského státu, přičemž v těchto aktech musí být obsaženy zejména povaha a délka trvání závazků veřejné služby a označení dotčeného podniku a území. Bod 12 rámce Společenství pro státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby (Úř. věst. 2005, C 297, s. 4) obsahuje tytéž požadavky.
- 53 Na prvním místě žalobci tvrdí, že první kritérium stanovené rozsudkem *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415), bylo splněno, protože provozování sítí rozhlasového a televizního vysílání podle nich bylo definováno jako SOHZ, a to na celostátní úrovni španělskými právními předpisy a na úrovni autonomního společenství meziinstitucionálními smlouvami uzavřenými v Baskicku, jak vyplývá zejména z bodu 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobci na jednání upřesnili, že zákon 32/2003 tvoří zmocňovací rámec, který španělským orgánům umožnil definovat SOHZ. Podle žalobců je nesporné, že typické znaky vyžadované pro definování SOHZ, zejména selhání trhu, byly v projednávané věci naplněny. K závěru, že první kritérium stanovené rozsudkem *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415), není splněno, podle nich Komise dospěla na základě chybného výkladu pojmů „veřejné služby“ a „SOHZ“ ve španělském právu a v právu unijním.
- 54 Tato argumentace nedokládá nesprávnost závěru Komise, že není-li služba provozování pozemní sítě jasně definována jako veřejná služba, není splněno první kritérium stanovené rozsudkem *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415).
- 55 Zprvce provozování dítě DTT v oblasti II nebylo španělským státem definováno jako SOHZ ve smyslu unijního práva na celostátní úrovni.
- 56 Je pravda – jak vyplývá z bodu 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí – že služba provozování sítí rozhlasového a televizního vysílání byla španělským státem kvalifikována jako služba obecného zájmu podle článku 2 zákona 11/1998 i zákona 32/2003, které byly předloženy Komisí v návaznosti na organizační procesní opatření přijatá Tribunálem (viz bod 28 výše), ve spojení s jejich článkem 1.
- 57 Avšak z článku 2 zákona 11/1998 a zákona 32/2003 vyplývá, že se tato kvalifikace týká všech telekomunikačních služeb, včetně sítí rozhlasového a televizního vysílání. Přitom sama skutečnost, že je určitá služba označena jako služba obecného zájmu ve vnitrostátním právu, neznamená, že každý provozovatel, který ji zajišťuje, je pověřen plněním povinností veřejné služby jasně definovaných ve smyslu rozsudku *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415). Kdyby tomu tak bylo, všechny telekomunikační služby ve Španělsku by měly charakter SOHZ ve smyslu uvedeného rozsudku, což z těchto zákonů nijak nevyplývá. V tomto ohledu je třeba rovněž konstatovat, že čl. 2 odst. 1 zákona 32/2003 výslovně stanoví, že služby obecného zájmu ve smyslu tohoto zákona musí být poskytovány v rámci režimu volné hospodářské soutěže. Kvalifikace určité služby jako SOHZ ve smyslu rozsudku *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415), přitom vyžaduje, aby odpovědnost za její provozování byla udělena určitým podnikům.

- 58 Mimoto je třeba konstatovat, že se Komise nedopustila žádného pochybení, když v bodech 119 až 125 odůvodnění napadeného rozhodnutí zkoumala, zda je první kritérium stanovené rozsudkem *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415), splněno u služby provozování pozemních sítí, a nikoli u služby provozování sítí rozhlasového a televizního vysílání, jak tvrdí žalobci. V tomto ohledu z bodu 120 odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že se ustanovení zákona 32/2003 vyznačovala technologickou neutralitou a že telekomunikacemi se rozumí přenos signálu prostřednictvím jakékoliv přenosové sítě, nikoli konkrétně prostřednictvím pozemní sítě, což žalobci nezpochybnili. Ve světle těchto upřesnění španělského zákona nelze činit závěr, že Komise v bodech 119 až 122 odůvodnění uvedeného rozhodnutí nesprávně shledala, že ve zmíněném zákoně nebylo provozování pozemní sítě definováno jako veřejná služba ve smyslu rozsudku *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415).
- 59 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, omezení služby provozování sítí rozhlasového a televizního vysílání pouze na určitou platformu není jen konkretizací této služby. Vzhledem k zásadě technologické neutrality totiž takové omezení nebylo podle zákona 32/2003 nutné, a dokonce bylo v přímém rozporu s jeho ustanoveními.
- 60 Tvrdí-li žalobci, že existence posuzovací pravomoci španělských orgánů v souvislosti s určováním prostředků pro poskytování SOHZ je potvrzena články 2 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/23/EU ze dne 26. února 2014 o udělování koncesí (Úř. věst. L 94, s. 1), stačí uvést, že se zmíněná směrnice podle jejího čl. 1 odst. 2 vztahuje na udělování koncesí na stavební práce a na služby hospodářským subjektům, což nemůže být zpochybněno tím, že články 2 a 3 této směrnice zdůrazňují význam zásad nezávislé správy ze strany orgánů veřejné správy, rovného zacházení, nediskriminace a transparentnosti.
- 61 Pokud jde o uplatňování pravidel hospodářské soutěže, je třeba rozlišovat případ, kdy stát jedná při výkonu veřejné moci, a případ, kdy vykonává hospodářskou činnost průmyslové nebo obchodní povahy spočívající v nabízení zboží nebo služeb na trhu. V tomto ohledu není významné, zda stát jedná přímo orgánem, který je součástí veřejné správy, nebo prostřednictvím entity, které udělil zvláštní nebo výlučná práva (viz rozsudek ze dne 18. března 1997, *Diego Calì & Figli*, C-343/95, Recueil, EU:C:1997:160, body 16 a 17 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 12. července 2012, *Compass-Datenbank*, C-138/11, Sb. rozh., EU:C:2012:449, bod 35 a citovaná judikatura). Otázka, zda orgán, který vykonává hospodářskou činnost, má či nemá podle vnitrostátního práva právní subjektivitu nezávislou na státu, nijak neovlivňuje existenci finančních vztahů mezi státem a tímto orgánem, a tudíž ani možnost, aby tento orgán byl příjemcem státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (viz rozsudek ze dne 24. března 2011, *Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt v. Komise*, T-443/08 a T-455/08, Sb. rozh., EU:T:2011:117, bod 129 a citovaná judikatura).
- 62 Zadržet nebylo provozování sítě DTT definováno jako SOHZ ve smyslu unijního práva ani na úrovni autonomního společenství v meziinstitucionálních smlouvách uzavřených v Baskicku.
- 63 V tomto ohledu je pravda, že baskické orgány v předmětných meziinstitucionálních smlouvách uznaly, že hodnoty jako univerzální přístup k informacím a k informační pluralitě vyžadují zajištění všeobecného přístupu ke službám otevřeného televizního vysílání, a že tyto orgány dospěly k názoru – s připomenutím nutnosti, aby baskičtí občané měli přístup ke kompletní nabídce DTT – že za těchto podmínek zajistí rozšíření pokrytí státních multiplexů v uvedených podmínkách. Jak ale uvedla Komise v bodě 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v těchto meziinstitucionálních smlouvách není obsaženo žádné ustanovení, v němž by se uvádělo, že provozování pozemní sítě je považováno za veřejnou službu. Žalobci dále výslovně zdůrazňují, že první žalobce nikdy netvrdil, že by SOHZ tvořilo poskytování vysílací služby prostřednictvím pozemní platformy, a nikoli poskytování služby prostřednictvím jiných platform.

- 64 Navíc je třeba připomenout, že zákon 32/2003, který podle žalobců tvoří zmocňovací rámec umožňující španělským orgánům definovat SOHZ, se vyznačoval respektováním zásady technologické neutrality (viz bod 58 výše). Nelze však učinit závěr, že baskické orgány definovaly v předmětných smlouvách provozování sítě DTT jako SOHZ s vyloučením ostatních technologií přenosu televizního signálu v oblasti II.
- 65 Na druhém místě žalobci tvrdí, že Komise nesprávně rozlišovala mezi poskytováním vysílací služby a provozováním vysílacích sítí. Podle nich je sice nesporné, že vysílací služba je veřejnou službou, avšak zajišťování a financování sítě, jež umožňuje tuto službu poskytovat, je rovněž zásadní a sleduje obecný zájem. Žalobci v tomto ohledu odkazují na Ley 31/1987 de Ordenación de las Telecomunicaciones (zákon 31/1987 o regulaci telekomunikací) ze dne 18. prosince 1987 (BOE č. 303 ze dne 19. prosince 1987, s. 37409, dále jen „zákon 31/1987“), podle kterého jsou služby pozemního rozhlasového a televizního vysílání veřejnými službami.
- 66 V tomto ohledu je pravda, že přenos je pro vysílání nezbytný. Podle judikatury totiž technika přenosu není při posuzování pojmu „vysílání“ určujícím prvkem (rozsudek ze dne 2. června 2005, Mediakabel, C-89/04, Sb. rozh., EU:C:2005:348, bod 33, a rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Kabel Deutschland Vertrieb und Service, C-336/07, Sb. rozh., EU:C:2008:765, bod 64), nicméně mezi oběma službami existuje vztah vzájemné závislosti.
- 67 Jak ale tvrdí Komise, vysílací služba musí být odlišena od služby provozování vysílacích sítí. Jedná se totiž o dvě odlišné činnosti, které provozují odlišné podniky působící na různých trzích. Zatímco vysílací službu zajišťují vysílací subjekty, tj. televizní operátoři, službu provozování vysílacích sítí zajišťují provozovatelé platform pro vysílání signálu, tj. platform pozemního, satelitního či kabelového vysílání nebo širokopásmového připojení k internetu.
- 68 Jak uvádí vedlejší účastnice, takové rozlišování je rovněž zavedeno v odvětví komunikací. Z bodu 5 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29, s. 349) vyplývá, že je nezbytné oddělit regulaci přenosu od regulace obsahu.
- 69 Žalobci rovněž poukazují na to, že protokol č. 29 o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech, kterým se doplňuje Smlouva o EU a Smlouva o FEU, zdůrazňuje pravomoc členských států, pokud jde o plnění veřejných vysílacích služeb, jak jsou svěřeny, vymezeny a organizovány v každém členském státě. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že se tento protokol vztahuje na odvětví vysílání (rozsudek ze dne 10. července 2012, TF1 a další v. Komise, T-520/09, EU:T:2012:352, bod 94), a konkrétně na financování veřejných vysílacích služeb poskytnuté organizacím pro veřejnoprávní vysílání, tj. v projednávané věci televizním operátorům. Tento protokol se naproti tomu netýká financování provozovatelů platform pro vysílání signálu.
- 70 Když mimoto členské státy v protokolu č. 29 o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech, kterým se doplňuje Smlouva o EU a Smlouva o FEU, vyhlásily, že systém veřejnoprávního vysílání v členských státech je přímo spjat s demokratickými, společenskými a kulturními potřebami každé společnosti a s potřebou zachovat mediální pluralitu, přímo odkázaly na jimi zavedené systémy veřejnoprávního vysílání pověřené vysíláním obecných televizních programů ve prospěch celé populace těchto států (rozsudek ze dne 26. června 2008, SIC v. Komise, T-442/03, Sb. rozh., EU:T:2008:228, bod 198). Jelikož v projednávané věci uložilo královské nařízení 944/2005 vnitrostátním vysílacím subjektům povinnost zajistit pokrytí 96 % obyvatelstva v případě soukromého sektoru a 98 % obyvatelstva v případě veřejného sektoru na jejich příslušném území (viz bod 2 výše) a v případě takřka celé oblasti II toto povinné pokrytí zaručovalo přístup k veřejnoprávním kanálům, přičemž v oblasti III byl z topografických důvodů pozemní digitální přenos vyloučen (viz bod 3 výše), mělo předmětné opatření v podstatě za cíl financovat rozšíření pokrytí obyvatelstva ze strany televizních

operátorů ze soukromého sektoru. Dále je třeba uvést, že cíle uvedeného protokolu, jimiž je zaručit demokratické, společenské a kulturní potřeby společnosti a zachovat mediální pluralitu, nijak nesouvisí s volbou přenosové technologie.

- 71 Pokud jde o argumentaci týkající se zákona 31/1987, je třeba ji odmítnout. Zprvce totiž tento zákon nebyl Tribunálu předložen. Přitom je třeba připomenout, že v rámci přijímání rozhodnutí v oblasti státních podpor je zjišťování vnitrostátního práva otázkou skutkovou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, A2A v. Komise, C-318/09 P, EU:C:2011:856, bod 125 a citovaná judikatura). Otázka, zda a do jaké míry se v projednávané věci uplatní nebo neuplatní pravidlo vnitrostátního práva, spadá do skutkového posouzení soudu a řídí se pravidly provádění důkazů a rozložení důkazního břemene (rozsudek ze dne 20. září 2012, Francie v. Komise, T-154/10, Sb. rozh., EU:T:2012:452, bod 65). Zadruhé argument žalobců, že podle uvedeného zákona jsou služby pozemního rozhlasového a televizního vysílání veřejnými službami, beztak nedovoluje učinit závěr, že tentýž zákon definuje jako veřejné služby nejen vysílací služby, ale rovněž další služby.
- 72 Dále je třeba konstatovat, že žalobci nebyli v žádném okamžiku schopni určit, jaké povinnosti veřejné služby byly svěřeny provozovatelům sítě DTT, ať již španělskými právními předpisy nebo provozními smlouvami, natož aby o tom podali důkaz.
- 73 Na třetím místě nelze přijmout argumentaci žalobců, tvrdí-li, že Komise jednala rozporně, neboť již dříve shledala, že zavádění širokopásmových sítí lze považovat za SOHZ. Pro každou službu je totiž třeba zkoumat zvlášť, zda jsou splněny požadavky prvního kritéria stanoveného rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), tj. zda je podnik-příjemce skutečně pověřen plněním povinností veřejné služby a zda jsou tyto povinnosti jasně definovány. Je třeba připomenout, že pojem „státní podpora“ je pojmem objektivním, který závisí pouze na tom, zda státní opatření přiznává určitým podnikům výhodu, či nikoli. Rozhodovací praxi Komise v dané oblasti, ohledně níž účastníci řízení ostatně nejsou zajedno, tedy nelze považovat za rozhodnou (viz rozsudek ze dne 4. března 2009, Associazione italiana del risparmio gestito a Fineco Asset Management v. Komise, T-445/05, Sb. rozh., EU:T:2009:50, bod 145 a citovaná judikatura). Dále je třeba uvést, že respektování zásady technologické neutrality je rozhodující rovněž při určování služby zřizování a provozování širokopásmové sítě elektronických komunikací jako SOHZ (rozsudek ze dne 16. září 2013, Iliad a další v. Komise, T-325/10, EU:T:2013:472, body 142 až 145).
- 74 Pokud jde v tomto ohledu o argument žalobců, že Komise jednala rozporně, když připustila výlučnou volbu satelitní technologie pro poskytování vysílací služby v oblasti III, stačí konstatovat, že provozovatelská služba v uvedené oblasti není předmětem projednávané věci a že tato oblast byla definována jako území, kde z důvodu orografických poměrů není pozemní příjem možný nebo je spjat s mimořádnými obtížemi. Dále skutečnost, že Komise připustí volbu určité technologie v jedné oblasti, nemůže odůvodňovat volbu jiné technologie v jiné oblasti.
- 75 Žalobci dále tvrdí, že Komise nesprávně zdůvodnila svůj postoj odkazem na věc týkající se státní podpory poskytnuté Spolkovou republikou Německo na zavedení DTT (DVB-T) v regionu Berlín-Braniborsko (Německo), v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. října 2009, Německo v. Komise (T-21/06, EU:T:2009:387), a rozsudek ze dne 15. září 2011, Německo v. Komise (C-544/09 P, EU:C:2011:584). V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že v uvedených rozsudcích unijní soud nezkoumal otázku, zda byla služba provozování pozemní sítě platně definována jako SOHZ v souladu s požadavky prvního kritéria stanoveného rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415). Zkoumání se naopak týkalo otázky, zda je předmětná podpora slučitelná s vnitřním trhem na základě čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU. Právě v tomto kontextu také Komise na tuto podporu odkázala, jak vyplývá zejména z poznámky pod čarou 77 napadeného rozhodnutí.

- 76 Na čtvrtém místě je třeba uvést, že pokud jde o podpůrné konstatování Komise v bodě 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého by definování provozování určité základní platformy, v daném případě platformy pozemního vysílání, jako veřejné služby představovalo zjevné pochybení španělských orgánů, žalobci tvrdí, že se Komise nemohla omezit na úvahu, že se žalobci dopustili zjevného pochybení, protože zvolili určitou technologii. Podle žalobců není zásada technologické neutrality zásadou absolutní. S odkazem na dvě studie žalobci tvrdí, že Komise měla zkoumat, zda analýza volby technologie provedená španělskými orgány byla zjevně chybná.
- 77 Je pravda, že z celkové systematiky Smlouvy vyplývá, že řízení podle článku 108 SFEU nesmí nikdy vést k výsledku, který by byl v rozporu se zvláštními ustanoveními Smlouvy (viz rozsudek ze dne 15. dubna 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Sb. rozh., EU:C:2008:224, bod 50 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 16. října 2013, TF1 v. Komise, T-275/11, EU:T:2013:535, bod 41 a citovaná judikatura). Prostor pro uvážení členských států, pokud jde o vymezení jejich SOHZ, nelze využívat způsobem vedoucím k porušení zásady rovného zacházení, která je v případě služby provozování sítí zaručena zejména zásadou technologické neutrality. V případě, kdy stejně jako v projednávané věci existuje několik přenosových platform, se proto nelze domnívat, že některá z nich je pro přenos signálu základní, aniž byla respektována zásada technologické neutrality. Při definování služby provozování sítě DTT jako SOHZ tedy španělské orgány nesměly diskriminovat ostatní platformy. Systém nenarušené hospodářské soutěže, jaký je upraven ve Smlouvě o FEU, může být zaručen pouze tehdy, je-li zabezpečena rovnost příležitostí jednotlivých hospodářských subjektů (viz rozsudek ze dne 28. února 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, Sb. rozh., EU:C:2013:127, bod 88 a citovaná judikatura).
- 78 Respektování zásady technologické neutrality však neznamená, že by definování určité platformy pro provozování vysílacích sítí bylo vždy zjevným pochybením. V bodě 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala zjevné pochybení španělských orgánů z důvodu určení konkrétní platformy jako takové. Nezkoumala tedy, zda byla taková volba v projednávané věci objektivně odůvodněná s přihlédnutím k široké posuzovací pravomoci španělských orgánů při definování toho, co považují za SOHZ. Je pravda, že v rámci analýzy podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU Komise zkoumala, zda lze volbu dané technologie připustit. Tyto úvahy však nemohou být zohledněny pro účely řešení otázky, zda Komise správně konstatovala existenci zjevného pochybení španělských orgánů při definování SOHZ, protože zkoumání podle čl. 107 odst. 1 SFEU, zda je definování SOHZ legální, se liší od zkoumání slučitelnosti určité podpory podle čl. 107 odst. 3 SFEU. Členské státy totiž mají širokou posuzovací pravomoc při definování SOHZ, zatímco Komise má širokou posuzovací pravomoc v otázce, zda je určitá podpora slučitelná s vnitřním trhem. Proto vzhledem k tomu, že Komise důkladněji nezkoumala volbu učiněnou členským státem, existence zjevného pochybení španělských orgánů při definování určité platformy pro provozování vysílacích sítí nebyla konstatována právem.
- 79 Ačkoli Komise neprávem shledala, že definování určité platformy pro provozování vysílacích sítí je zjevným pochybením španělských orgánů, vzhledem k výše uvedenému nebylo první kritérium stanovené rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), splněno, protože scházelo jasné a přesné definování předmětné služby jako veřejné služby, jak konstatovala Komise v bodech 119 až 125 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- Ke čtvrtému kritériu stanovenému rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), týkajícímu se zaručení co nejmenších nákladů pro společnost
- 80 V souladu s tímto kritériem platí, že není-li výběr podniku, který má být pověřen plněním povinností veřejné služby, v konkrétním případě učiněn v rámci řízení o zadání veřejné zakázky umožňujícího vybrat zájemce schopného poskytovat tyto služby za nejmenších nákladů pro společnost, musí být úroveň nutného vyrovnání určena na základě analýzy nákladů, které by průměrný podnik, řádně řízený a přiměřeně vybavený k tomu, aby mohl uspokojit požadavky veřejné služby, vynaložil při plnění těchto

povinností se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností (rozsudek Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše, EU:C:2003:415, bod 93).

- 81 V bodě 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že vzhledem k tomu, že neproběhlo výběrové řízení, baskické orgány tvrdí, že toto kritérium bylo splněno, neboť veřejnoprávní podnik baskické vlády poskytující služby přenosu a pokrytí rozhlasovým a televizním vysíláním je řádně řízeným podnikem, který je přiměřeně vybaven k tomu, aby mohl vykonávat požadované činnosti. Komise uvádí, že na základě studie porovnávající náklady, která jí podle jejích slov nebyla předložena, dospěly baskické orgány k závěru, že zavedení satelitní infrastruktury by bylo dražší než zlepšení pozemní sítě, kterou provozoval dotyčný veřejnoprávní podnik. Pro účely splnění předmětného kritéria však podle Komise porovnání se satelitní technologií nepostačuje k tomu, aby bylo prokázáno, že je tento veřejnoprávní podnik efektivní, neboť mohli existovat jiní provozovatelé pozemních sítí, kteří by tuto službu mohli poskytovat s menšími náklady. Komise tedy učinila závěr, že čtvrté kritérium stanovené rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), není v případě autonomního společenství Baskicka splněno.
- 82 Žalobci tyto úvahy zpochybňují a tvrdí, že druhá žalobkyně byla řádně řízeným podnikem v odvětví provozovatelů pozemních sítí a její náklady byly v souladu s tržními podmínkami. V meziinstitucionálních smlouvách, které byly v daném ohledu uzavřeny mezi baskickými orgány, byly podle žalobců zohledněny tržní parametry pro stanovení odměny druhé žalobkyně. Podle nich tedy vyrovnání pro druhou žalobkyni odpovídalo tržní ceně a zaručovalo, že služba bude poskytována za co neménší náklady. Mimoto když druhá žalobkyně pořizovala dodávky, zařízení a další služby, činila tak vždy prostřednictvím výběrových řízení. Podle žalobců již navíc druhá žalobkyně na rozdíl od jiných podniků fyzicky disponovala infrastrukturou nezbytnou k přenesení sítě. Proces digitalizace je podle nich pouhou adaptací stávajících sítí přechodem od analogové technologie na technologii digitální. Výběr jiného provozovatele by podle nich vedl ke zdvojení infrastruktury, což Komise mimo jiné zakázala v rámci zavádění širokopásmové sítě. Druhá žalobkyně je tedy jediným provozovatelem pozemních sítí, který může předmětnou službu poskytnout. Podle žalobců jsou jejich závěry potvrzeny praxí Komise týkající se režimu státních podpor uplatňovaného Republikou Slovinsko v rámci právních předpisů týkajících se kvalifikovaných výrobců energie. Konečně náklady na pozemní variantu jsou podle nich nižší než náklady na variantu satelitní, což má potvrzovat zpráva vypracovaná prvním žalobcem. Komise podle nich na rozdíl od toho, co uvedla v poznámce pod čarou 69 napadeného rozhodnutí, tuto zprávu obdržela.
- 83 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že v bodě 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dospěla k názoru, že čtvrté kritérium stanovené rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), není splněno, v podstatě proto, že baskické orgány neprokázaly, že druhá žalobkyně je efektivním podnikem, neboť mohli existovat jiní provozovatelé pozemních sítí, kteří by tuto službu mohli poskytovat s menšími náklady. Proto otázka, zda náklady na pozemní variantu byly nižší než náklady na variantu satelitní, není při zkoumání, zda bylo toto kritérium splněno, relevantní. Jelikož se zpráva baskických orgánů zmíněná v poznámce pod čarou 69 uvedeného rozhodnutí týkala právě této otázky, není relevantní se zabývat tím, zda tato zpráva byla skutečně Komisi předložena, když jde o to určit, zda Komise mohla právem považovat čtvrté kritérium stanovené rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), za nesplněné.
- 84 Zadruhé je třeba odmítnout argumentaci, podle níž je druhá žalobkyně řádně řízeným podnikem z důvodu, že obdržela vyrovnání pouze za náklady skutečně vynaložené na pořízení nezbytného zařízení, neboť v meziinstitucionálních smlouvách, které byly v daném ohledu uzavřeny mezi baskickými orgány, byly podle žalobců zohledněny tržní parametry pro stanovení její odměny. Je totiž třeba konstatovat, že se činnost druhé žalobkyně neomezovala na pořizování zařízení a že autonomní společenství Baskicka ji pověřilo zavedením, údržbou a provozováním televizní sítě v Baskicku (viz bod 13 výše). Dále – jak uvádí Komise – uvedení investičních nákladů a odhadu opakujících se nákladů

v těchto smlouvách nenahrazuje analýzu nákladů, které by průměrný podnik, řádně řízený a přiměřeně vybavený k tomu, aby mohl uspokojit požadavky veřejné služby, vynaložil při plnění těchto povinností se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností.

- 85 Zatřetí je třeba odmítnout argument, že druhá žalobkyně již na rozdíl od jiných podniků fyzicky disponovala infrastrukturou nezbytnou k přenesení sítě a že proces digitalizace je pouhou adaptací stávajících sítí, takže by výběr jiného provozovatele vedl ke zdvojení infrastruktury. Tento argument totiž nijak nedokládá, že druhá žalobkyně byla vybrána na základě analýzy nákladů, které by vynaložil podnik, řádně řízený a přiměřeně vybavený k tomu, aby mohl uspokojit požadavky veřejné služby. Žalobci neprokázali, že by svěřením předmětné služby jinému provozovateli pozemních sítí způsobilo zdvojení infrastruktury. Není vyloučeno, jak uvádí Komise, že zavedení pozemní sítě mohlo být svěřeno jiným provozovatelům, aniž by tyto podniky musely zavést novou infrastrukturu.
- 86 Začtvrté, pokud jde o argument žalobců, že jejich závěry jsou potvrzeny rozhodnutím Komise C 7/2005 ze dne 24. dubna 2007 o režimu státních podpor uplatňovaném Republikou Slovinsko v rámci právních předpisů týkajících se kvalifikovaných výrobců energie, je třeba uvést, že žalobci neprokázali, že odvětví energie a odvětví vysílání jsou natolik srovnatelná, že posouzení Komise v jednom případě je použitelné i ve druhém případě. Dále, jak již bylo připomenuto výše (viz bod 73 výše), pojem „státní podpora“ je pojmem objektivním, který závisí pouze na tom, zda státní opatření přiznává určitým podnikům výhodu, či nikoli. Rozhodovací praxi Komise v dané oblasti, ohledně níž účastníci řízení ostatně nejsou zjedno, tedy nelze považovat za rozhodnou.
- 87 Zapáté je třeba odmítnout argumentaci, podle níž mohla baskická veřejná správa svěřit předmětnou službu druhé žalobkyni bez předchozího výběrového řízení z důvodu, že je svou povahou nástrojem této veřejné správy. Sama skutečnost, že je určité plnění prováděno určitou správou jejími vlastními nástroji, totiž není zárukou co nejmenších nákladů pro společnost.
- 88 Žalobci tedy neprokázali, že nesplnění čtvrtého kritéria stanoveného rozsudkem *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415), bylo Komisí konstatováno neprávem.
- 89 S ohledem na výše uvedené je třeba učinit závěr, že kritéria stanovená rozsudkem *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415), nebyla v žádném okamžiku splněna všechna kumulativně. Komise se tedy nedopustila pochybení, když konstatovala existenci hospodářského zvýhodnění pro druhou žalobkyni.
- 90 První část prvního žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.

Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z neexistence selektivního zvýhodnění

- 91 Žalobci tvrdí, že druhá žalobkyně nezískala selektivní zvýhodnění ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, neboť pouze poskytovala posuzované služby jakožto SOHZ při splnění kritérií stanovených rozsudkem *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 18 výše (EU:C:2003:415). V napadeném rozhodnutí podle nich kritérium selektivnosti splývá s údajným porušením zásady technologické neutrality.
- 92 Tato argumentace musí být odmítnuta.

- 93 Zprvé na rozdíl od tvrzení žalobců kritérium selektivnosti v napadeném rozhodnutí „nesplývalo“ s porušením zásady technologické neutrality. Z bodu 113 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle Komise je toto zvýhodnění selektivní, neboť předmětné opatření je určeno pouze odvětví vysílání a v rámci tohoto odvětví se týká pouze podniků, které působí na trhu v oblasti platformy pozemního vysílání.
- 94 Zadruhé je třeba poukázat na to, že kritérium selektivnosti ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU vyžaduje, aby předmětné opatření zvýhodňovalo určité podniky nebo určitá odvětví výroby. Toto kritérium je vlastní pojmu „státní podpora“ (viz bod 38 výše). Proto i kdyby druhá žalobkyně poskytovala SOHZ při splnění kritérií stanovených rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), nedokazovalo by to, že Komise postupovala nesprávně, když se v bodě 113 odůvodnění napadeného rozhodnutí domnívala, že má předmětné opatření selektivní povahu.
- 95 Kromě toho je třeba uvést, že takové opatření, o jaké jde v projednávané věci, se nevztahuje bez rozdílu na všechny hospodářské subjekty. Nemůže tedy být považováno za všeobecné opatření daňové či hospodářské politiky nepředstavující státní podporu ve smyslu článku 107 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. ledna 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a další, C-222/04, Sb. rozh., EU:C:2006:8, bod 135, a rozsudek ze dne 18. července 2013, P, C-6/12, Sb. rozh., EU:C:2013:525, bod 18 a citovaná judikatura).
- 96 Z toho vyplývá, že druhou část prvního žalobního důvodu, a tím i celý první žalobní důvod je třeba zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při analýze slučitelnosti předmětného opatření s vnitřním trhem

- 97 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části. Jeho první část se týká pochybení Komise při uplatnění rozhodnutí 2005/842. V rámci druhé části tohoto žalobního důvodu žalobci tvrdí, že Komise neprávem neshledala předmětné opatření slučitelným s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU.

K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z pochybení při uplatnění rozhodnutí 2005/842

- 98 Žalobci tvrdí, že Komise neprávem neshledala předmětné opatření slučitelným s vnitřním trhem v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU a s rozhodnutím 2005/842, jež bylo v platnosti v okamžiku podpisu koncesních smluv ve prospěch druhé žalobkyně. Podle žalobců definovaly španělské orgány předmětnou službu jako SOHZ a baskické orgány pověřily druhou žalobkyni poskytováním této služby v Baskicku. Dále podle nich uvedené rozhodnutí zprostilo španělské orgány jejich oznamovací povinnosti vůči Komisi, neboť roční vyrovnávací platba za předmětnou službu je nižší než 30 milionů eur. Navíc jsou podle nich splněny ostatní podmínky pro použití tohoto rozhodnutí, protože vyrovnávací platba pro druhou žalobkyni nepřekročila to, co je nezbytné pro úhradu nákladů na službu.
- 99 Tato argumentace musí být odmítnuta. Rozhodnutí 2005/842 totiž podle svého článku 1 stanoví podmínky, za nichž se státní podpora ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby poskytnutá určitým podnikům poskytujícím SOHZ považuje za slučitelnou s vnitřním trhem a je vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Jelikož již bylo konstatováno, že Komise mohla právem dospět k závěru, že provozovatelé pozemních sítí v Baskicku nejsou pověřeni prováděním SOHZ (viz body 42 až 79 výše), nebylo tedy uvedené rozhodnutí v projednávané věci použitelné a Komise se nedopustila pochybení, když měla v bodě 172 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že se nelze dovolávat výjimky uvedené v čl. 106 odst. 2 SFEU.

100 První část druhého žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.

Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU

101 Žalobci Komisi vytýkají, že porušila čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, když popřela zaprvé skutečnost, že předmětné opatření je technologicky neutrální, vhodné a přiměřené, a zadruhé skutečnost, že toto opatření je minimálním opatřením nezbytným k dosažení sledovaného cíle bez zbytečného narušení hospodářské soutěže.

– K první výtce, vycházející z pochybení v souvislosti s technologickou neutralitou, vhodností a přiměřeností předmětného opatření

102 Žalobci tvrdí, že Komise chybně konstatovala, že předmětné opatření nerespektuje zásadu technologické neutrality, není přiměřené a nepředstavuje vhodný nástroj.

103 Z bodů 153 až 167 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětná podpora nemůže být podle Komise považována za slučitelnou s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, protože podle ní předmětné opatření nesplňuje zásadu technologické neutrality, není přiměřené a nepředstavuje vhodný nástroj, jak obyvatelům oblasti II zajistit pokrytí otevřenými kanály. V tomto ohledu Komise v bodě 155 odůvodnění uvedeného rozhodnutí konstatovala, že převážná většina výběrových řízení nebyla z hlediska technologií neutrální, protože odkazují na technologii pozemního vysílání a na DTT. Podle bodů 156 a 157 odůvodnění uvedeného rozhodnutí žádná studie dostatečně neprokázala přednosti platformy pozemního vysílání oproti platformě satelitního vysílání. Co se týče přiměřenosti předmětného opatření, Komise v bodě 166 odůvodnění téhož rozhodnutí uvedla, že španělská vláda mohla alespoň motivovat autonomní společenství k tomu, aby ve svých výběrových řízeních zohlednily možné účinky snižování nákladů, jež mohly poskytovat některé platformy.

104 Je třeba uvést, že podle ustálené judikatury musí být výjimky z obecné zásady neslučitelnosti státních podpor s vnitřním trhem, která je zakotvena v čl. 107 odst. 1 SFEU, vykládány restriktivně (viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Německo v. Komise, C-277/00, Recueil, EU:C:2004:238, bod 20 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 14. října 2010, Nuova Agricast a Cofra v. Komise, C-67/09 P, Sb. rozh., EU:C:2010:607, bod 74 a citovaná judikatura).

105 Mimoto je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou je Komise nadána při použití čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU širokou posuzovací pravomocí, jejíž výkon zahrnuje komplexní hodnocení hospodářské a sociální povahy. Soudní přezkum výkonu této posuzovací pravomoci se omezuje na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, a na kontrolu věcné správnosti skutkových zjištění, neexistence nesprávného právního posouzení, zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností či zneužití pravomoci (rozsudek ze dne 26. září 2002, Španělsko v. Komise, C-351/98, Recueil, EU:C:2002:530, bod 74, a rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-372/97, Recueil, EU:C:2004:234, bod 83).

106 Rovněž je třeba připomenout, že ačkoli má Komise určitý prostor pro uvážení v hospodářské oblasti, neznamená to, že unijní soud nesmí přezkoumávat výklad údajů hospodářské povahy provedený Komisí. Unijní soud totiž musí ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž posoudit, zda tyto skutečnosti představují veškeré rozhodné údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda lze o ně opřít vyvozené závěry. Nicméně v rámci tohoto přezkumu mu nepřisluší nahradit hospodářské posouzení Komise vlastním posouzením. Kromě toho je třeba uvést, že v případě, kdy unijní orgán disponuje širokou posuzovací pravomocí, má kontrola dodržení určitých procesních záruk zásadní význam. V souladu s judikaturou k těmto zárukám patří i povinnost příslušného unijního orgánu zkoumat

pečlivě a nestranně všechny rozhodné skutečnosti projednávaného případu a dostatečným způsobem odůvodnit své rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, Sb. rozh., EU:C:2007:698, body 56 až 58 a citovaná judikatura).

- 107 Na prvním místě žalobci uvádějí, že na rozdíl od toho, jak Komise postupovala v napadeném rozhodnutí, závisí použití zásady technologické neutrality na posuzovaném případě a na skutkových okolnostech na různých územích Unie. Jak ze sdělení Komise Radě, Evropskému parlamentu, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů ze dne 17. září 2003 o přechodu z analogového na digitální vysílání (od „přechodu“ na digitální vysílání k „vypnutí“ analogového vysílání) [COM(2003) 541 final], tak ze sdělení Komise Radě, Evropskému parlamentu, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů ze dne 24. května 2005 o urychlování přechodu z analogového na digitální rozhlasové a televizní vysílání [COM 2005) 204 final] podle žalobců vyplývá, že zásada technologické neutrality není absolutní povahy. Také španělský zákon ji uvádí pouze jako zásadu, kterou je třeba vzít v úvahu potud, pokud je to možné.
- 108 Tato argumentace však nedokládá, že se Komise dopustila zjevného pochybení. Z bodu 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že Komise nezastávala názor, že zásada technologické neutrality je zásadou absolutní, nýbrž že volba technologie musí být obecně prováděna na základě technologicky neutrálního výběrového řízení, jak tomu bylo v jiných členských státech. Komise uvedla, že jelikož nebylo v projednávané věci uspořádáno výběrové řízení, bylo by možné volbu konkrétní technologie připustit, pokud by byla odůvodněna závěry předběžné studie, z níž by vyplývalo, že z hlediska kvality a nákladů bylo možné zvolit pouze jediné technologické řešení. Podle Komise leží důkazní břemeno na straně členského státu, který je povinen prokázat, že je uvedená studie dostatečně podložená a že byla provedena zcela nezávisle. Z toho plyne, že na rozdíl od tvrzení žalobců Komise nevyloučila, že v projednávané věci mohou skutkové okolnosti umožňovat volbu konkrétní technologie.
- 109 Význam zásady technologické neutrality v dané oblasti byl Komisí zdůrazněn v bodě 2.1.3 sdělení o přechodu na digitální vysílání z roku 2003, jak vyplývá z bodu 144 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podmínka technologické neutrality ve smyslu tohoto sdělení zejména znamená, že analogové vysílání může na daném území skončit, pouze pokud budou mít téměř všechny domácnosti zajištěny digitální služby, a že k dosažení tohoto cíle musí být zohledněny všechny způsoby přenosu (rozsudek Německo v. Komise, bod 75 výše, EU:T:2009:387, bod 69). Když Komise přijme takové akty určené k tomu, aby v souladu se Smlouvou upřesnily kritéria, která hodlá uplatňovat v rámci výkonu své posuzovací pravomoci, vyplývá z toho vlastní omezení této pravomoci v rozsahu, v němž jí přísluší dodržovat indikativní pravidla, která si sama stanovila (rozsudek ze dne 28. listopadu 2008, Hotel Cipriani a další v. Komise, T-254/00, T-270/00 a T-277/00, Sb. rozh., EU:T:2008:537, bod 292).
- 110 Pokud dále žalobci na jednání uvedli – s odkazem na sdělení o přechodu na digitální vysílání z roku 2003 – že volba konkrétní technologie členským státem nevyžaduje provedení předběžné studie, je třeba poukázat na to, že podpora orgánů veřejné moci ve prospěch určité varianty musí být podle bodu 2.1.3 tohoto sdělení odůvodněna řádně definovanými cíli obecného zájmu a prováděna přiměřeně.
- 111 Na druhém místě žalobci tvrdí, že volba platformy pozemního vysílání byla odůvodněná na základě různých zpráv. Podle nich ze zprávy o referenčních nákladech procesu zajišťování všeobecného přístupu k DTT ve Španělsku z července 2007, vypracované španělskými orgány, vyplývá, že se teoretický pojem „technologická neutralita“ na technologickou změnu pozemního televizního vysílání ve specifických podmínkách televizního trhu ve Španělsku nepoužije. Závěr této zprávy zněl, že digitalizace prostřednictvím jiné než pozemní technologie by znamenala znatelně vyšší hospodářské náklady, že platforma satelitního vysílání není životaschopná, protože povolení požadovaná od televizních operátorů by nebyla vydána, a že použití jiné než pozemní technologie by způsobilo vážné zdržení v procesu digitalizace. Tento závěr byl podle žalobců upřesněn v analýze prvního žalobce, jež potvrdila, že z ekonomických a technických důvodů je třeba upřednostnit pozemní technologii.

Žalobci dále uvádějí, že volba satelitního řešení v oblasti III, jež nebyla Komisí zpochybněna, dokazuje, že španělské orgány objektivně volily v každém konkrétním případě tu nejvhodnější technologii. Tento názor je podle nich potvrzen také studií jistého provozovatele telekomunikačních infrastruktur a dodavatele síťových zařízení, kterou podle žalobců měla Komise posoudit. Komise však podle nich v bodech 158 a 164 odůvodnění napadeného rozhodnutí považovala za průkaznou studii vedlejší účastnice a konkrétním způsobem neodkazovala na různé zprávy autonomních společenství. Žalobci podpůrně uvádějí, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění.

- 112 Je třeba připomenout, že k tomu, aby bylo prokázáno, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí, musí být důkazy předložené žalobcem dostatečné k tomu, aby zbavily hodnověrnosti posouzení skutkového stavu uvedená v rozhodnutí (rozsudek ze dne 12. prosince 1996, AIUFFASS a AKT v. Komise, T-380/94, Recueil, EU:T:1996:195, bod 59, a rozsudek FAB v. Komise, bod 50 výše, EU:T:2009:386, bod 78).
- 113 Pokud jde zprvu o zprávu uvedenou v bodě 111 výše, je třeba konstatovat, že podle bodu 156 odůvodnění napadeného rozhodnutí tato zpráva dostatečně neprokázala přednosti platformy pozemního vysílání oproti platformě satelitního vysílání. Podle tohoto bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí závěr této zprávy zní, že konkrétní technologické řešení, jímž má být provedeno rozšíření pokrytí, musí být zvoleno pro každou oblast zvláště s přihlédnutím k jejím topografickým a demografickým charakteristikám. Tato zpráva tedy klade důraz spíše na to, že má-li být určeno, která z platform je nejvhodnější, je zapotřebí uspořádat technologicky neutrální výběrové řízení.
- 114 Při těchto úvahách nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení. Z bodu 6 zprávy uvedené v bodě 111 výše totiž vyplývá, že španělské orgány analyzovaly dva možné scénáře, a sice rozšíření pokrytí obyvatelstva z 98 % na 100 % a rozšíření pokrytí obyvatelstva z 96 % na 100 %. Žádný z těchto dvou scénářů neodpovídá rozšíření pokrytí obyvatelstva z 96 % na 98,5 %. Podle závěrů uvedené zprávy týkajících se těchto dvou scénářů je mimoto možné, že nejvhodnějším finálním řešením bude řešení zohledňující obě alternativy, tj. platformu pozemního i satelitního vysílání, přičemž se použije to které řešení v závislosti na podmínkách a okolnostech skutečného rozmístění obyvatelstva, na které se bude pokrytí rozšiřovat. Bez předchozí odůvodněné studie autonomního společenství zohledňující orografické poměry, rozmístění obyvatelstva na území a situaci stávající sítě televizního vysílání by nebylo možné zjistit poměr, v jakém se bude každá z alternativ podílet na finálním řešení. Z výše uvedeného vyplývá, že analýza provedená v této zprávě neodůvodňovala nerespektování zásady technologické neutrality. Dále je sice pravda – jak tvrdí žalobci – že podle téže zprávy by nad rámec pokrytí přibližně 90 % domácností byl nejehospodárnějším řešením pozemní přenos, avšak tento závěr byl výslovně doplněn jen orientačně a bez zpochybnění ostatních závěrů dané zprávy.
- 115 Pokud jde zadruhé o analýzu prvního žalobce, z bodu 157 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v průběhu správního šetření předložila některá autonomní společenství interní výpočty, v nichž porovnávala náklady na využití obou technologií pro účely rozšíření pokrytí. Avšak nehledě na skutečnost, že nebylo jasně určeno datum provedení těchto výpočtů, žádný z nich nebyl natolik podrobný a spolehlivý, aby odůvodnil volbu technologie pozemního vysílání pro účely rozšíření pokrytí. Podle Komise navíc žádný z těchto výpočtů nebyl proveden nezávislým odborníkem.
- 116 Vzhledem k tomu, že se úvahy obsažené v bodě 157 odůvodnění napadeného rozhodnutí týkají analýzy prvního žalobce, jak to Komise potvrdila na jednání, nedošlo při odmítnutí této analýzy Komisí ke zjevně nesprávnému posouzení. Je totiž třeba uvést, že tato analýza neobsahuje žádné datum a že z vyjádření baskických orgánů ze dne 24. února 2011, předložených během správního řízení, vyplývá, že předmětná analýza potvrzuje studii provozovatele telekomunikačních infrastruktur a dodavatele síťových zařízení z roku 2010. Jelikož tedy byla daná analýza provedena mnohem později než předmětná opatření, nemůže odůvodňovat nerespektování zásady technologické neutrality v důsledku volby platformy pozemního vysílání. Podle judikatury totiž musí být otázka, zda opatření představuje

státní podporu, řešena ve světle situace, která existovala v okamžiku přijetí tohoto opatření (viz rozsudek ze dne 12. května 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'Agglomération du Douaisis v. Komise, T-267/08 a T-279/08, Sb. rozh., EU:T:2011:209, bod 143 a citovaná judikatura).

- 117 Tvrdí-li v tomto ohledu žalobci, že Komise v poznámce pod čarou 69 napadeného rozhodnutí chybně uvedla, že jí analýza prvního žalobce nebyla předložena, stačí poznamenat, že v této poznámce pod čarou Komise uvedla, že nebyla předložena studie týkající se odhadu baskických orgánů, podle níž by satelitní infrastruktura byla dražší než modernizace pozemní sítě druhou žalobkyní. Ze vzájemné korespondence španělských orgánů a Komise přitom vyplývá, že Komise žádala o dodatečné informace týkající se vyhodnocení nákladů provedeného baskickými orgány. Tyto informace však nebyly Komisi poskytnuty. Proto Komise v bodě 157 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že analýza baskických orgánů není natolik podrobná, aby odůvodnila volbu technologie pozemního vysílání pro účely rozšíření pokrytí.
- 118 Pokud žalobci zatřetí tvrdí, že volba satelitního řešení v oblasti III, jež podle nich nebyla Komisí zpochybněna, dokládá, že španělské orgány v každém konkrétním případě objektivně zvolily nejvhodnější technologii, je třeba konstatovat, že tato argumentace již byla odmítnuta v rámci první části prvního žalobního důvodu (viz bod 74 výše).
- 119 Začtvrté žalobci uvádějí, že byl jejich názor potvrzen rovněž studii provozovatele telekomunikačních infrastruktur a dodavatele síťových zařízení, které měla Komise posoudit. V tomto ohledu Komise v bodě 158 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že tyto studie byly vyhotoveny v roce 2010, tedy značnou dobu po provedení zkoumaných opatření. Komise uvedla, že bez ohledu na to, zda mohou být tyto studie považovány za dostatečně nezávislé a spolehlivé, nemohou odůvodnit skutečnost, že španělská vláda nepřistoupila k uspořádání technologicky neutrálního výběrového řízení, neboť byly provedeny až po přijetí napadených opatření. Komise dodala, že závěry těchto studií jsou v rozporu s odhady nákladů předloženými vedlejší účastníci, které prokazují, že nejvýnosnější je technologie satelitního vysílání.
- 120 Žalobci nepředložili nic, co by dokazovalo, že tyto úvahy jsou zjevně chybné. Z poznámek pod čarou 37 a 38 napadeného rozhodnutí, v nichž je shrnut obsah studií provozovatele telekomunikačních infrastruktur a dodavatele síťových zařízení, předložených Komisí v návaznosti na organizační procesní opatření přijatá Tribunálem (viz bod 28 výše), a z bodu 158 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, který obsahuje posouzení těchto studií Komisí v rámci projednávané věci, totiž vyplývá, že Komise tyto studie zkoumala. Dále je třeba uvést, že tyto studie pocházejí z roku 2010 a jejich referenčním obdobím je rok 2009. Komise tedy mohla oprávněně konstatovat, že tyto studie byly vyhotoveny až po předmětných opatřeních. Již bylo připomenuto, že otázka, zda opatření představuje státní podporu, musí být řešena ve světle situace, která existovala v okamžiku přijetí tohoto opatření (viz bod 116 výše). Jak vyplývá ze srovnání předmětných studií s odhady nákladů poskytnutými vedlejší účastníci, jež Komise předložila v návaznosti na organizační procesní opatření přijatá Tribunálem (viz bod 28 výše), Komise mohla právem konstatovat, že odhady vedlejší účastnice jsou v rozporu s výsledky dotyčných studií. Žalobci mimoto sami zdůrazňují, že rozhodnutí o volbě platformy nepřijal uvedený provozovatel, nýbrž španělské orgány, kterým však předmětné studie při přijímání rozhodnutí nebyly známy.
- 121 Pokud žalobci v tomto ohledu na jednání uvedli – s odkazem na rozsudek ze dne 3. července 2014, Španělsko a další v. Komise (T-319/12 a T-321/12, EU:T:2014:604) – že Komise měla připustit i zprávy dodané *a posteriori*, jejich argumentaci nelze přijmout. Je totiž třeba poukázat na to, že ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, šlo o otázku, zda členský stát jednal, jako by jednal soukromý investor, a nikoli o otázku slučitelnosti opatření s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU. V tomto ohledu Tribunál v bodě 134 uvedeného rozsudku konstatoval, že doplňující ekonomické analýzy poskytnuté členským státem během správního řízení mohou ozřejmit stav v okamžiku investičního rozhodování a musí být Komisí vzaty v úvahu. Takový závěr přitom nijak nezpochybňuje judikaturu, podle níž musí být otázka, zda opatření představuje státní podporu, řešena ve světle

situace, která existovala v okamžiku přijetí tohoto opatření, a to vzhledem k tomu, že kdyby Komise přihlížela k pozdějším skutečnostem, zvýhodňovala by členské státy, které nesplnily svou povinnost oznámit podpory, které hodlají poskytnout, ve stadiu záměru (viz rozsudek Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'Agglomération du Douaisis v. Komise, bod 116 výše, EU:T:2011:209, bod 143 a citovaná judikatura).

- 122 Zapáté žalobci tvrdí, že Komise zpochybnila studie provozovatele telekomunikačních infrastruktur a dodavatele síťových zařízení, přičemž bez žádného vysvětlení považovala v bodech 158 a 164 odůvodnění napadeného rozhodnutí za průkaznější výpočty nákladů provedené vedlejší účastnicí.
- 123 Tuto argumentaci nelze přijmout. Pokud jde totiž o bod 158 odůvodnění napadeného rozhodnutí, bylo již konstatováno (viz bod 119 výše), že v něm Komise uvedla, že bez ohledu na to, zda mohou být tyto studie považovány za dostatečně nezávislé a spolehlivé, nemohou odůvodnit skutečnost, že španělská vláda nepřistoupila k uspořádání technologicky neutrálního výběrového řízení, neboť byly provedeny až po přijetí napadených opatření. Komise dodala, že závěry těchto studií jsou v rozporu s odhady nákladů předloženými vedlejší účastnicí, které prokazují, že nejvýnosnější je technologie satelitního vysílání.
- 124 Z bodu 158 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise odmítla studie předložené provozovatelem telekomunikačních infrastruktur a dodavatelem síťových zařízení, aniž se vyjádřila k nezávislosti a spolehlivosti těchto studií, a to proto, že tyto studie byly vyhotoveny až po předmětných opatřeních a byly v rozporu s odhady nákladů předloženými vedlejší účastnicí. Na rozdíl od tvrzení španělských orgánů Komise neupřednostnila studii předloženou vedlejší účastnicí před studii předloženými uvedeným provozovatelem. Spíše jen prezentovala obsah studie vedlejší účastnice, podle které je satelitní technologie výnosnější, což bylo v rozporu s výsledky studií předložených tímto provozovatelem. Tento závěr je potvrzen tím, že z bodu 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle Komise bylo možné volbu konkrétní technologie připustit, pokud by byla odůvodněna závěry předběžné studie, z níž by vyplývalo, že z hlediska kvality a nákladů bylo možné zvolit pouze jediné technologické řešení. Na rozdíl od tvrzení žalobců tedy Komise nevyslovila závěr, že studie vedlejší účastnice je platná nebo že dokládá přednost satelitního řešení. Jejím cílem bylo posoudit, zda z důvodu nerespektování zásady technologické neutrality mohla být předmětná opatření odůvodněna předběžnou studií, jež by volila jediné technologické řešení.
- 125 Pokud jde dále o bod 164 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise v něm uvedla, že podle vedlejší účastnice je počet 1 380 regionálních kanálů, o němž hovoří španělská vláda, velmi nadnesený. Komise naproti tomu nekonstatovala, že by počet regionálních kanálů odhadovaný vedlejší účastnicí, tj. 415 podle poznámky pod čarou 93 uvedeného rozhodnutí, byl správný. Pokud Komise v tomto bodě odůvodnění uvedla, že španělské orgány nepodložily svůj argument, podle něhož satelitní technologie není vybavena zařízením k vysílání velkého počtu regionálních kanálů, pouze tak uplatnila pravidlo důkazního břemene uvedené v bodě 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého je na Španělském království, aby prokázalo, že z hlediska kvality a nákladů bylo možné zvolit pouze jediné technologické řešení.
- 126 Zašesté žalobci tvrdí, že Komise neodkazovala konkrétním způsobem na různé zprávy autonomních společenství. Tato argumentace musí být rovněž odmítnuta. Pokud jde o Baskicko, již bylo konstatováno, že se Komise při svém posouzení nedopustila zjevného pochybení (viz body 115 a 116 výše). Jelikož nebyl dále nijak upřesněn význam zpráv jiných autonomních společenství pro situaci v Baskicku, nelze činit závěr, že se Komise při posouzení skutkového stavu v souvislosti s Baskickem dopustila zjevného pochybení.

- 127 Konečně je třeba odmítnout argumentaci žalobců, podle níž Komise porušila povinnost uvést odůvodnění při posuzování analýzy prvního žalobce. Důvody, pro něž podle Komise analýza baskických orgánů nebyla dostačující k odůvodnění volby pozemní technologie pro rozšíření pokrytí, totiž právně dostačujícím způsobem vyplývají z bodu 157 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz bod 116 výše).
- 128 Pokud žalobci na třetím místě tvrdí, že se Komise dopustila pochybení z toho důvodu, že ve třech předchozích případech povolila podpory, které nerespektovaly zásadu technologické neutrality, musí být jejich argumentace rovněž odmítnuta.
- 129 Je totiž třeba uvést, že se žalobci dovolávají dřívější rozhodovací praxe Komise, jejíž existenci však nedokládají. Pokud jde o rozhodnutí Komise N 103/2007 ze dne 25. listopadu 2007 o nákupu digitálních dekodérů a úpravě stávajících kolektivních televizních antén v provincii Soria (Španělsko), již bylo rozhodnuto, že Komise výslovně konstatovala, že opatření, na které se vztahuje toto rozhodnutí, umožní spotřebitelům získat jakýkoliv typ dekodéru díky podpoře nezávislé na technologické platformě, již se spotřebitel rozhodne používat, a že výslovně dospěla k závěru, že uvedené opatření respektuje zásadu technologické neutrality (rozsudek ze dne 15. června 2010, Mediaset v. Komise, T-177/07, Sb. rozh., EU:T:2010:233, bod 103). V rozhodnutí N 222/2006 ze dne 22. listopadu 2006 o podpoře na snížení digitální dividendy na Sardinii (Úř. věst. 2007, C 68, s. 5) a v rozhodnutí SA.33980 ze dne 5. prosince 2013 o místní televizi ve Spojeném království provedly orgány svou volbu na základě předběžných studií, jak vyplývá z poznámek pod čarou 85 a 86 napadeného rozhodnutí. Za těchto podmínek nelze existenci rozhodovací praxe považovat za prokázanou. Legalita rozhodnutí Komise, kterým se konstatuje, že určitá podpora nesplňuje podmínky pro použití této výjimky, musí být každopádně posuzována pouze v rámci čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, a nikoli na základě údajné předchozí praxe (viz rozsudek ze dne 21. července 2011, Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt v. Komise, C-459/10 P, EU:C:2011:515, bod 38 a citovaná judikatura).
- 130 Začtvrté žalobci tvrdí, že Komise nezkoumala, zda byla konkrétní rozhodnutí každého autonomního společenství přijata ve světle skutkových okolností panujících na jejich příslušných územích, a dopustila se tak vady v odůvodnění. Tato argumentace musí být odmítnuta.
- 131 Je totiž třeba uvést, že Komise v bodech 90 až 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež odkazují na body 23 až 31 odůvodnění téhož rozhodnutí, popisuje právní základ předmětné podpory. Komise konstatovala, že právní rámec, jímž je ve Španělsku upraven přechod k digitální technologii, je složitou soustavou mnoha aktů, které přijaly během čtyřletého období nejen španělská ústřední vláda a autonomní společenství, ale i místní orgány. Komise uvádí, že celostátní technický plán pro DTT z roku 2005 a celostátní plán přechodu na DTT z roku 2007 sice upravují zejména přechod k DTT v oblasti I, současně však slouží rovněž jako základ pro dodatečná opatření zaměřená na rozšíření pokrytí v oblasti II. Celostátní technický plán pro DTT podle Komise rovněž pověřil místní orgány, aby ve spolupráci s autonomními společenstvími zřídily další vysílací střediska nezbytná k tomu, aby byl v oblasti II zaručen příjem DTT. Komise poznamenává, že tato opatření na rozšíření pokrytí provedly regionální orgány na základě několika rámcových smluv uzavřených se španělskou vládou a dodatků k těmto rámcovým smlouvám. Komise uvádí, že autonomní společenství v praxi plnily pokyny španělské vlády ohledně rozšíření pokrytí DTT. Ke skutečnému uvolnění státní podpory na zavedení DTT v oblasti II došlo podle Komise v okamžiku, kdy státní a regionální orgány převedly finanční prostředky na příjemce.
- 132 Z různých legislativních a správních aktů španělských orgánů vyplývá, že plán přechodu na digitální televizi na celém území Španělského království s převážným využitím pozemní technologie vycházel z iniciativy, kterou přijala a koordinovala ústřední státní správa. Je nesporné – jak vyplývá z bodu 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí – že zákon 10/2005, který byl prvním právním předpisem pro účely přechodu na DTT, hovořil o nutnosti podpořit přechod od analogové technologie na DTT. Jak vyplývá z bodu 26 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, španělské orgány stanovily v jednom z dodatkových ustanovení celostátního technického plánu pro DTT možnost rozšíření pokrytí pomocí

pozemní technologie v oblastech s nízkou hustotou obyvatelstva za podmínky, že místní zařízení bude v souladu s tímto plánem. V bodech 28 až 32 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, jejichž obsah žalobci nezpochybňují, je popsána spolupráce k provedení digitalizace v oblasti II mezi MITC a autonomními společenstvími na základě rámcových smluv a dodatků k rámcovým smlouvám. Tyto akty se týkaly zejména spolufinancování španělské vlády při rozšiřování pokrytí DTT v uvedené oblasti.

- 133 S ohledem na výše uvedené nelze Komisi vytýkat, že španělská opatření pro zavedení DTT v oblasti II analyzovala v jenom a tomtéž kontextu. Je totiž třeba uvést, že jelikož různé státní zásahy na celostátní, regionální a obecní úrovni musí být posuzovány podle svých účinků, tyto zásahy vykazovaly v projednávané věci natolik úzkou vzájemnou vazbu, že je Komise mohla považovat za jediný režim podpor poskytnutý veřejnými orgány ve Španělsku. Tak tomu je zejména proto, že jednotlivé po sobě jdoucí zásahy prováděné ve Španělsku vykazovaly zejména z hlediska jejich časového rozvržení, jejich cíle a situace v uvedené oblasti natolik úzkou vzájemnou vazbu, že Komisi nelze vytýkat, že je od sebe neoddelila (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2013, Bouygues a další v. Komise a další, C-399/10 P a C-401/10 P, Sb. rozh., EU:C:2013:175, body 103 a 104).
- 134 Mimoto v případě režimu podpor se Komise může omezit na prostudování charakteristik dotčeného režimu, aby v odůvodnění rozhodnutí posoudila, zda je tento režim vhodný k dosažení jednoho z cílů uvedených v čl. 107 odst. 3 SFEU. Komise tak není povinna v rozhodnutí, které se týká takového režimu, provést analýzu podpory poskytnuté v každém jednotlivém případě na základě takového režimu. Individuální situaci každého dotčeného podniku je třeba ověřovat pouze ve stadiu navrácení podpor (rozsudek ze dne 7. března 2002, Itálie v. Komise, C-310/99, Recueil, EU:C:2002:143, body 89 a 91, rozsudek ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, Sb. rozh., EU:C:2011:368, bod 63, a rozsudek ze dne 13. června 2013, HGA a další v. Komise, C-630/11 P až C-633/11 P, Sb. rozh., EU:C:2013:387, bod 114).
- 135 Dále z bodu 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zkoumala zvláště případ autonomního společenství Baskicka, který španělské orgány uvedly jakožto nejlepší a jediný příklad, pokud jde o uplatnění neexistence státní podpory v souladu s kritérii stanovenými Soudním dvorem v rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415).
- 136 Na pátém místě žalobci Komisi vytýkají, že při zkoumání přiměřenosti předmětného opatření ponechala bez povšimnutí rozdělení pravomocí mezi orgány veřejné moci, když požadovala, aby španělská vláda pořádala výběrová řízení pro celé území státu.
- 137 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že Komise v bodě 166 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že co se týče přiměřenosti, měla španělská vláda v okamžiku, kdy připravovala opatření pro oblast II, provést porovnání nákladů nebo uspořádat výběrové řízení na celostátní úrovni. Pokud by bylo uspořádáno jedno výběrové řízení na celostátní úrovni, bylo by podle Komise namísto očekávat další slevy. Komise dále uvedla, že španělské orgány sice mají pravomoc rozhodnout o tom, jakým způsobem budou organizovat svou správu, avšak ve chvíli, kdy poskytly finanční prostředky ze zdrojů španělské vlády, nemusely trvat na využití DTT, ale mohly namísto toho alespoň motivovat autonomní společenství k tomu, aby ve svých výběrových řízeních zohlednily možné účinky snižování nákladů, jež mohly poskytovat některé platformy.
- 138 Při těchto úvahách nedošlo k žádnému zjevnému pochybení. Zdaleka totiž není pravda, že Komise nezohlednila rozdělení pravomocí mezi španělské orgány veřejné moci, neboť Komise pouze zdůraznila skutečnost, že španělská vláda mohla motivovat autonomní společenství ke zvážení možných slev, jež by mohly vyplynout z koordinovaného postupu. Na rozdíl od tvrzení žalobců Komise nepožadovala, aby bylo uspořádáno jediné výběrové řízení pro celé španělské území. Vzhledem k tomu, že přechod na DTT byl předmětem různých legislativních a správních opatření španělských orgánů na celostátní úrovni a tento přechod byl zčásti financován z rozpočtu španělské vlády (viz body 2 až 8 výše), nelze

činit závěr, že motivování autonomních společenství k pořádání výběrových řízení se zohledněním možných účinků snižování nákladů, jež mohly poskytovat některé platformy, porušuje rozdělení pravomocí mezi španělské orgány veřejné moci.

139 První výtka proto musí být zamítnuta.

– Ke druhé výtce, vycházející z toho, že nedošlo ke zbytečnému narušení hospodářské soutěže

140 Žalobci tvrdí, že předmětné opatření bylo minimálním opatřením nezbytným k dosažení sledovaného cíle bez zbytečného narušení hospodářské soutěže. Uvádějí, že když Komise v bodě 170 odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně konstatovala, že došlo ke zbytečnému narušení hospodářské soutěže, porušila tím povinnost uvést odůvodnění a dopustila se pochybení.

141 V tomto ohledu stačí uvést, že z bodů 153 až 169 odůvodnění napadeného rozhodnutí právně dostačujícím způsobem vyplývá, že podle Komise došlo ke zbytečnému narušení hospodářské soutěže z důvodu nerespektování zásady technologické neutrality, což ostatně žalobci ve své žalobě uznali. Komise tedy povinnost uvést odůvodnění neporušila. Dále je třeba uvést, že argumentace, kterou se žalobci snaží prokázat nesprávné posouzení Komise v souvislosti s nerespektováním zásady technologické neutrality, již byla odmítnuta (viz body 102 až 139 výše).

142 Druhá výtka tedy musí být zamítnuta.

143 Z toho vyplývá, že druhou část druhého žalobního důvodu, a tím i celý druhý žalobní důvod je třeba zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení ohledně konstatování nové podpory

144 Žalobci tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když dospěla k závěru, že předmětné opatření představuje novou podporu. Podle nich představovala digitalizace analogové sítě spočívající v pouhém zvýšení její technické kapacity nepodstatnou změnu existující podpory, a nikoli novou podporu, neboť se zaváděním se začalo v roce 1982, tj. před přistoupením Španělského království k Unii.

145 Je třeba konstatovat, že Komise v bodech 173 až 175 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že předmětné opatření představuje novou podporu, kterou mělo Španělské království oznámit.

146 Je třeba připomenout, že článek 108 SFEU upravuje různé postupy v závislosti na tom, zda jsou podpory existující, nebo nové. Zatímco nové podpory musí být v souladu s čl. 108 odst. 3 SFEU předem oznámeny Komisi a nemohou být provedeny předtím, než je řízení ukončeno vydáním konečného rozhodnutí, mohou být existující podpory v souladu s čl. 108 odst. 1 SFEU právoplatně provedeny, pokud Komise nekonstatovala jejich neslučitelnost (viz rozsudek P, bod 95 výše, EU:C:2013:525, bod 36 a citovaná judikatura). Existující podpory musejí být považovány za legální, dokud Komise nekonstatuje jejich neslučitelnost s vnitřním trhem (viz rozsudek P, bod 95 výše, EU:C:2013:525, bod 41 a citovaná judikatura).

147 Článek 1 písm. b) bod i) nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), stanoví, že existující podporou je třeba rozumět všechny podpory existující v příslušných členských státech před vstupem Smlouvy v platnost, to znamená režimy podpor a jednotlivé podpory, které byly zavedeny před vstupem Smlouvy v platnost a zůstávají použitelné i po něm. Podle čl. 1 písm. c) tohoto nařízení musí být za novou podporu považována každá podpora, což znamená režimy podpory a jednotlivou podporu, která není existující podporou, včetně změn existující podpory. V tomto ohledu čl. 4 odst. 1

nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení č. 659/1999 (Úř. věst. L 140, s. 1; Zvl. vyd. 08/04, s. 3), označuje za změnu existující podpory pro účely čl. 1 písm. c) nařízení č. 659/1999 jakoukoli změnu kromě úprav čistě formálního či administrativního charakteru, které nemohou ovlivnit hodnocení slučitelnosti opatření s vnitřním trhem.

- 148 V podstatě jsou novými podporami opatření, která směřují k zavedení podpor nebo ke změně existujících podpor. Zejména pokud se změna dotýká vlastní podstaty původního režimu, je tento režim přeměněn v nový režim podpor (viz rozsudek ze dne 30. dubna 2002, *Government of Gibraltar v. Komise*, T-195/01 a T-207/01, Recueil, EU:T:2002:111, body 109 až 111, rozsudek ze dne 11. června 2009, *AEM v. Komise*, T-301/02, Sb. rozh., EU:T:2009:191, bod 121, a rozsudek ze dne 11. července 2014, *Telefónica de España a Telefónica Móviles España v. Komise*, T-151/11, Sb. rozh., EU:T:2014:631, bod 63).
- 149 V projednávané věci se Komise nedopustila pochybení, když předmětnou podporu považovala za novou podporou z důvodu, že podstatně změnila původní režim. Je totiž nesporné – jak uvedla Komise v bodě 174 odůvodnění napadeného rozhodnutí – že na počátku 80. let, kdy začalo být rozšiřování pozemní sítě financováno, nepůsobily na trhu soukromé vysílací subjekty, že proto rozšířená infrastruktura sloužila výhradně potřebám veřejného vysílacího subjektu, a že tedy rozšíření stávající pozemní sítě, jež byla jedinou platformou, z níž mohl být v té době ve Španělsku vysílán televizní signál, nenarušilo hospodářskou soutěž s jinými platformami.
- 150 Ve vztahu k tomuto původnímu režimu mohla Komise v bodě 175 odůvodnění napadeného rozhodnutí právem uvést, že vzhledem k tomu, že došlo k zásadním změnám, pokud jde o příjemce i obecné okolnosti poskytování finančních prostředků z veřejných zdrojů, nelze se domnívat, že zkoumané opatření představovalo změnu formální či administrativní povahy; jednalo se spíše o změnu samotné podstaty původního režimu. V tomto ohledu Komise právem uvedla, že došlo k dalšímu rozvoji právních předpisů i technologie, což vedlo ke vzniku nových platform televize a vstupu nových hospodářských subjektů, zejména soukromých vysílacích subjektů, na trh. Jak Komise uvedla v tomto bodě 175 odůvodnění napadeného rozhodnutí, rovněž je třeba vzít v úvahu skutečnost, že přechod od analogového televizního vysílání na vysílání digitální bylo možné uskutečnit pouze díky vývoji technologií po přistoupení Španělského království k Unii. Na rozdíl od tvrzení žalobců tedy předmětná změna původního režimu nebyla jen zlepšením technické kapacity stávající sítě nebo pouhým doplňkem k původnímu režimu, nýbrž mohla ovlivnit hodnocení slučitelnosti předmětného opatření s vnitřním trhem.
- 151 Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být zamítnut, a v důsledku toho musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 152 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné rozhodnout, že žalobci ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady hlavního řízení vynaložené Komisí a vedlejší účastnicí. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení o předběžném opatření, ukládá se žalobcům jejich náhrada.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Comunidad Autónoma del País Vasco a společnost Itelazpi, SA ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady hlavního řízení vynaložené Evropskou komisí a společností SES Astra.**
- 3) **Comunidad Autónoma del País Vasco a společnost Itelazpi nahradí náklady řízení o předběžném opatření.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 26. listopadu 2015.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	6
Právní otázky	7
K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU	7
K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z neexistence hospodářského zvýhodnění	7
– K prvnímu kritériu stanovenému rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), týkajícímu se plnění povinností veřejné služby	8
– Ke čtvrtému kritériu stanovenému rozsudkem Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 18 výše (EU:C:2003:415), týkajícímu se zaručení co nejmenších nákladů pro společnost	14
Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z neexistence selektivního zvýhodnění	16
Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při analýze slučitelnosti předmětného opatření s vnitřním trhem	17
K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z pochybení při uplatnění rozhodnutí 2005/842 ..	17
Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU	18
– K první výtce, vycházející z pochybení v souvislosti s technologickou neutralitou, vhodností a přiměřeností předmětného opatření	18
– Ke druhé výtce, vycházející z toho, že nedošlo ke zbytečnému narušení hospodářské soutěže	25
Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení ohledně konstatování nové podpory	25
K nákladům řízení	26